

Presuda Suda od 3. srpnja 1974.

Predmet 9/74.

Donato Casagrande protiv Landeshauptstadt München.

Zahtjev za prethodnim tumačenjem - Verwaltungsgericht München - Njemačka.

European Court Records 1974 stranica 00773

Ključne riječi

1. Prethodno mišljenje - nacionalno pravo - tumačenje – čimbenici ovisni o pravu Zajednice - nadležnost suda

(Ugovor o EEZ, članak 177)

2. Akti institucija - propisi - obvezujuća snagu - uvjeti primjene - određivanje - mjerodavna državna tijela – karakter tih tijela je nevažan

(Ugovor o EEZ, članak 189)

3. Sloboda kretanja - radnici - državljani država članica - zapošljavanje na području druge države članice - djeca - obrazovanje - prijam pod istim uvjetima kao i državljani države domaćina – područje primjene

(Uredba Vijeća br. 1612/68 članak 12, stavak 1.)

Sažetak

1. Iako u postupku prethodnog mišljenja Sud ne može tumačiti nacionalni pravo, Sud je mjerodavan nacionalni sudu pružiti načelima tumačenja koja proizlaze iz prava Zajednice koja bi ga vodile pri procjeni učinaka nacionalnog prava.

2. Budući da uredbe, prema članku 189 Ugovora, imaju opću primjenu i u cijelosti su obvezujuće i izravno primjenjive u svim državama članicama, nije bitno da su uvjeti njihove provedbe propisane pravilima usvojenim od strane središnja vlast, od strane vlasti federalne jedinice savezne države ili drugih teritorijalnih jedinica, pa čak i od strane vlasti koje nacionalni zakon izjednačava s njima.

3. Pod uvjetom da su djeca državljana države članice, koji jest ili je bio zaposlen na području druge države članice, primljena u obrazovne programe "pod istim uvjetima kao i državljani" države domaćina, članak 12 Uredbe br. 1612/68 ne odnosi se samo na pravila koja se odnose na prijem, već i na opće mjere koje omogućuju pohađanje obrazovnih programa.

Stranke

U predmetu 9/74

Zahtjev Sudu za prethodnim mišljenjem u postupku temeljem članka 177 Ugovora o EEZ od strane Bayerisches Verwaltungsgericht, 3. vijeće u postupku koje je tijekom pred tim sudom između Donato Casagrande, München i Landeshauptstadt Muenchen (Grad München)

Predmet

Tumačenje prvog stavka članka 12 Uredbe Vijeća br. 1612/68 od 15. listopada 1968. (OJ 1968, L 257, str. 2),

Tekst presude

1. Nalogom od 14. prosinca 1973. koji je zaprimljen u sudsko tajništvo 11. veljače 1974, Bayerisches Verwaltungsgericht (bavarski Upravni sud), München, je prema članku 177. Ugovora o EEZ uputio Sudu pitanje o tumačenju članka 12. Uredbe Vijeća br. 1612/68 od 15. listopada 1968 o slobodi kretanja radnika unutar Zajednice.

2. Prema navodima iz naloga, tužitelj u glavnom postupku je talijanski državljanin i dijete talijanskih radnika u Saveznoj Republici Njemačkoj, koji je srednju školu pohađao u Münchenu školske godine 1971/1972 i tražio od grada München, tuženika u glavnom postupku, potporu obrazovanju u iznosu od 70 DEM mjesečno, predviđenu člankom 2. Bayerisches ausbildungsfoerderungsgesetz (bavarskog Zakon o dodjeli bespovratnih sredstava za obrazovanje).

3. Budući da je tuženik odbio tužitelju dati pogodnost iz ove mjere na temelju tumačenja da se članak 3. tog zakona odnosi samo na njemačke državljane, osobe bez državljanstva i strance kojima je odobren azil, postavilo se pitanje sukladnosti navedenog članka 3 s prvim stavkom članka 12 Uredbe br 1612/68.

4 Iako u skladu s postupkom iz članka 17, Sud ne može odlučiti o tumačenju ili valjanosti zakonskih odredbi nacionalnog karaktera, isti je ipak nadležan za tumačenje članka 12. Uredbe

br. 1612/68 te u utvrđenje odnosi li se ovaj članak na mjere koje se odnose na obrazovne potpore, kao što su navedene mjere u glavnom sporu.

5. Prema članku 12 djeca državljana država članica, koji jest ili je bio zaposlen na području druge države članice bit će primljena u toj državi u opće obrazovne, naučne programe i programe stručnog osposobljavanja pod istim uvjetima kao i državljani te države, ako ta djeca borave na njezinom teritoriju“, a države članice moraju uložiti „sve napore kako bi se omogućilo da takva djecu pohađaju ove tečajeve u najboljim mogućim uvjetima“.

6. Prema petom recitalu Uredbe, ista je između ostalog donesena iz razloga jer "pravo na slobodu kretanja, kako bi bilo korišteno po objektivnim standardima u slobodi i dostojanstvu, zahtjeva . . . da se ukinu prepreke za mobilnost radnika, posebno u pogledu prava radnika da mu se pridruži njegova obitelj i uvjeta za integraciju te obitelji u državu domaćin“.

7. Takva integracija pretpostavlja da u slučaju djeteta radnika migranta koji želi srednjo školsko obrazovanje, to dijete može iskoristiti pogodnosti osigurane zakonima države domaćina koje se odnose na potpore obrazovanju pod istim uvjetima kao i državljani te države koji su u sličnoj situaciji.

8. To proizlazi iz odredbe u drugom stavku članka 12, prema kojem države članice trebaju uložiti sve napore kako bi se omogućilo takvoj djeci da pohađaju tečajeve pod najboljim mogućim uvjetima. Taj članak je usmjeren na poticanje posebnih napora kako bi se osiguralo da djeca mogu ravnopravno koristiti obrazovanje i osposobljavanje koje je raspoloživo.

9. Mora se zaključiti da kako bi osiguralo da djeca u pitanju budu primljena u obrazovne programe "pod istim uvjetima kao i državljani“ države domaćina, članak 12 se ne odnosi samo na pravila koja se odnose na prijam, već i na opće mjere namijenjene kako bi se olakšalo pohađanje obrazovnih programa.

10. Staatsanwaltschaft od Verwaltungsgericht-a, treća strana u glavnom postupku, tvrdi da su obrazovna politika i obrazovne potpore u nadležnosti država članica.

11. U Saveznoj Republici Njemačkoj navedene politike su u velikoj mjeri u nadležnosti pokrajine, te se stoga postavlja pitanje odnosi li se članak 12 samo na uvjete koje određuju propisi doneseni od centralne vlasti, ili i na one uvjete koji proizlaze iz mjera poduzetih od strane federalnih vlasti savezne države, ili drugih teritorijalnih entiteta.

12. Iako politika obrazovanja i osposobljavanja nije kao takva uključena u područje povjereno Ugovorom institucijama Zajednice, iz toga ne slijedi da su ovlaštenja prenijeta na Zajednica na neki način ograničena ako utječu na poduzete mjere u provođenju politike kao što je politika obrazovanja i osposobljavanja.

13. Poglavlja 1 i 2 Glave III drugog dijela Ugovora osobito sadržavaju nekoliko odredbi čija primjena bi mogla utjecati na navedenu politiku.

14. U pogledu članka 12 Uredbe br. 1612/68, iako je uređivanje ondje navedenih uvjeta u nadležnosti tijela mjerodavnih prema nacionalnim zakonima, oni ipak te uvjete moraju primjenjivati bez diskriminacije između djece nacionalnih radnika i onih radnika koji su državljani neke druge države članice, a koji borave na teritoriju prve države članice.

15. Nadalje, budući da uredbe, na temelju članka 189 Ugovora, imaju opću primjenu i obvezujuće su u cijelosti i izravno primjenjive u svim državama članicama, nije bitno da su uvjeti njihove provedbe propisani pravilima koje je izdala središnja vlast, od strane vlasti federalne jedinice savezne države ili drugih teritorijalnih jedinica, pa čak i od strane vlasti koje nacionalni zakon izjednačava s njima.

Odluka o troškovima

16 Troškovi koje je pretrpjela Komisija Europskih zajednica, koja je Sudu podnijela pisana očitovanja, ne nadoknađuju se. Budući da, kad je riječ o strankama u glavnome sporu, ovaj postupak ima narav jednog od koraka u postupku koji je u tijeku pred nacionalnim sudom, odluku o troškovima donosi taj sud.

Operativni dio

Na toj osnovi Sud je kao odgovor na pitanje koje mu je uputio Bayerisches Verwaltungsgericht iz Münchena prema nalogu od 13. prosinca 1973 odlučio:

Pod uvjetom da djeca državljana država članica, koji jest ili je bio zaposlen na području druge države članice budu primljena u edukacijskim program „pod istim uvjetima kao i državljani“ države domaćina, članak 12 se ne odnosi samo na pravilima koja se odnose na prijam, već i opće mjera kojima je cilj olakšati pohađanje obrazovnih programa.